

za tako prostrano župnijo, kakor je trnovska; bila je pa tudi zaradi hudega požara leta 1800. jako poškodovana.

Dne 24. aprila 1854. so pričeli s podiranjem stare cerkve in dva meseca pozneje položili temeljni kamen sedanji hiši božji. Nova cerkev ni bila več posvečena sv. Nikolaju, temveč sv. Ivanu Krstniku.

Sliko župnega patrona je napravil Valentin Mencinger, ostale slike pa so Langusove, Künlove in Wolfove. Potres leta 1895. je tudi to cerkev hudo poškodoval, njeno novo notranjščino je poslikal Matevž Stern. Na slemenu cerkvene strehe so postavili stolpič, kakršnega prejšnja streha ni imela.

Trnovska župnija nima podružnic, pač pa znamenito kapelo na Emonski cesti, v kateri je nad 600 let star kip Matere božje z detetom Jezusom. Pri tej kapeli so se zbirali trnovski župljani, ko so pričeli podirati staro cerkev in o velikonočnem potresu leta 1895., dokler ni bila sedanja cerkev popolnoma popravljena. Koncu leta 1923. je štela župnija 6520 prebivalcev.

Stricu Matiji.

Oni dan,
ko je solnček bil zaspan,
je priromal stric Matija,
ta, ki časih led razbija,
pa je v megli, v gosti megli
ob potokih kolovratil
in je s kladivom po vodi,
kar po čisti vodi mlatil. —
Ali — to še nič ne škodi,
toda škornje je oblatil,
svoje lepe nove škornje,
ki so mu jih v svetem raju
za godovno darovali,
ko so ga na svet poslali.
Klel bi, toda to je greh,
pa je pihal kakor meh,
a imel je mrzlo sapo,
da se je potoček stisnil
v strugo pod ledeno kapo
in da zemlja je zapela
svojo trdo zimsko pesem.

Ali, striček,
hudi, mrzli stric Matiček,
kaj ne vidiš tam na bregu?
Zvončki, sami beli zvončki,
kakor da je breg še v snegu.

Pusti jezo, tudi jeza
je po božjem uku greh!
Saj se je pomlad začela,
saj nas je že vse ogrela,
saj si solnčku le za smeh!
Dobre volje se pokaži,
žarek škornje ti osnaži,
da se svetijo kot led.

Ti pa jezo si poplahni,
s solnčkom čez gorice mahni,
čez gorice, čez poljane,
da v življenje novo vstane
ves naš lepi, širni svet!

Anica.

